

Arrest

nr. 278 629 van 11 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 25 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd gehoord op het CGVS op 9 mei 2022.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 17 mei 2022 ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 mei 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Berbeo op (...) 1943. U woont hier in België samen met uw vrouw M. (...) O (...) (OV (...) en CG (...)), uw schoondochter D. (...) B. (...) (OV (...) en CG (...)) en haar partner A. (...) A. (...) (CG (...))B). U vertrok samen met deze laatste twee op 11 december 2019 vanuit Colombia en reisde per vliegtuig naar België, waar u daags na een transit in Spanje arriveerde. U diende op 27 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. U was in Colombia werkzaam als landbouwer. U verklaart met niemand in uw land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. De reden dat u uw land verliet was omwille van de verslechterende veiligheidssituatie. Het bendegeweld nam de laatste jaren toe. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer en documenten omtrent de dood van uw zoon. Hij was handelaar en werd in het jaar 1990 in het dorp Lejanos vermoord door de guerrillabeweging FARC, die jullie nadien opdroegen om het dorp te verlaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart Colombia te hebben verlaten omdat de veiligheidssituatie de laatste jaren verslechterde en de misdaad er erger werd. U kende geen persoonlijke problemen met iemand, zo stelde u het zelf expliciet (CGVS, p.3). Het moge duidelijk zijn dat u de status van vluchteling bijgevolg ook niet kan worden toegekend, gezien de algemene veiligheidssituatie geen motief is dat onder de vluchtelingconventie valt. De veiligheidssituatie in uw land van herkomst wordt hieronder besproken, echter mag hieruit blijken dat deze geen internationale bescherming rechtvaardigt. Hoewel u hieromtrent zelf geen vrees aanhaalt, dient volledigheidshalve te worden gewezen op uw verklaring dat uw zoon werd vermoord in het jaar 1990. Hij was als handelaar actief in Lejanijas en werd er vermoord door de FARC, die hem zouden verdacht hebben van samenwerking met de overheid. De FARC zouden jullie nadien hebben opgedragen om het dorp te verlaten, een eis waarop jullie ingingen (CGVS, p.3 & 4). Het CGVS ziet niet in waarom dit voor u actueel, meer dan dertig jaar na datum, nog problemen zou opleveren. Ook u beaamt dit, u vermoedt zelf dat de moordenaars van uw zoon, hoewel u niet exact weet wie ze waren, niet meer in leven zijn (CGVS, p.4). U haalt daarnaast geen enkel probleem aan dat u in die dertig jaar nog zou gekend hebben met de FARC, wat bevestigt dat u voor hen geen persoonsgerichte vrees dient te koesteren. Tevens wordt gewezen op het feit dat de verzoeken om internationale bescherming van uw vrouw en uw stiefdochter werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw vrouw haalde in haar verzoek om internationale bescherming aan dat ze problemen kende met gewapende mannen, doch merkte het CGVS in haar beslissing van 1 maart 2019 op dat hier niet het minste geloof aan kon gehecht worden. In haar arrest van 21 november 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze motieven. Uw stiefdochter, wiens eerste verzoek om internationale bescherming in 2006 reeds werd geweigerd en die nadien werd gerepatrieerd naar Colombia, haalde samen met haar partner op haar beurt een ander asielrelaas aan. Uw stiefdochter verklaarde tijdens haar tweede verzoek dat zij en haar partner verschillende malen bedreigd werden door mensen op een motorfiets, doch kon het CGVS ook aan dit relaas geen enkel geloof hechten. De weigeringsbeslissingen van het CGVS, hen betekend op 6 januari 2021, werden door de RvV bevestigd in het arrest van 7 mei 2021 (zie administratief dossier). De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat uw zoon in 1990 werd vermoord, zoals de overlijdensakte en de documenten van de politie daaromtrent dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken doch werd hierboven vastgesteld dat dit voor u geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigt. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire

beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type

geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsmede van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoeker geeft vooreerst aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker betoogt in dit verband dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia en citeert hij uit de COI Focus Colombia “Colombia: veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021 en uit “World Report 2022” van Human Rights Watch om te betogen dat de veiligheidssituatie in Colombia in 2021 weer achteruit is gegaan en Meta één van de regio’s is waar de situatie het ergst verergerd is. Verzoeker merkt tevens op dat het geweld in dorpen (zoals het dorp Berbeo waar hij zijn laatste verblijfplaats zou hebben gehad) hoger ligt omdat er weinig staatsaanwezigheid is en verschillende wapengroeperingen er strijden om macht. Voorts stelt verzoeker dat de Covid-19-pandemie een sterke invloed heeft gehad op het geweld in Colombia, ter illustratie waarvan hij citeert uit de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal geen gewag heeft gemaakt van deze belangrijke evolutie inzake de veiligheidssituatie en zich louter baseerde op informatie uit 2016.

Voorts stelt verzoeker dat uit de algemene informatie blijkt dat het aantal moorden in Colombia de laatste tijd is gestegen en de informatie in de bestreden beslissing volledig onjuist is. Hiertoe citeert verzoeker uit het artikel “Algemeen Ambtsbericht Colombia” van de Rijksoverheid van maart 2022. Vervolgens stelt verzoeker dat hij zelf de extreem problematische veiligheidssituatie in de gemeente Granada heeft aangehaald maar dat de commissaris-generaal daarop niet is ingegaan.

Verzoeker besluit dat de veiligheidssituatie wel degelijk zeer ernstig is en er zwaarwegende gronden zijn dat hij louter door zijn aanwezigheid in Colombia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Voor wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkt verzoeker zich tot het betoog dat hij bij een terugkeer naar Colombia terecht zal komen in een situatie van extreme armoede, alsook in de onmogelijkheid zal verkeren te kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften. Volgens verzoeker is dit in strijd met artikel 3 van het EVRM. Voorts stelt verzoeker dat gezien zijn gezondheidsproblemen, hoge leeftijd en de huidige coronamaatregelen het onmogelijk is om nog werk te vinden in Colombia. Hij

benadrukt tevens dat zijn naaste familie in België verblijft en hij aldus niet op haar steun kan rekenen in Colombia, hetgeen zijn situatie naar eigen zeggen nog zal verergeren.

Inzake de coronamaatregelen en de impact hiervan op het leven in Colombia, citeert verzoeker uit het artikel "*Algemeen Ambtsbericht Colombia*" van de Rijksoverheid van maart 2022. Gelet op het feit dat verzoeker onmogelijk zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien, dreigt ook hij onder de armoedegrens te moeten leven en in een situatie terecht te komen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt dat in het dorp Berbeo, waarvan hij afkomstig is, de armoede 2,8 maal groter is dan in stedelijke gebieden. Hiertoe verwijst verzoeker naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021. Verder besluit verzoeker dat oudere mensen in Colombia inzake gezondheidszorg of gespecialiseerde hulp in extreem problematische situaties terecht komen. Hiertoe citeert verzoeker uit het artikel "*Tackling elderly poverty in Colombia*" van The Borgen Project van 3 maart 2021.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik zijn socio-economische situatie heeft onderzocht waarin hij zou terecht komen in geval van terugkeer naar Colombia.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia volstaat niet om *in concreto* een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, te meer daar verzoeker verklaart geen persoonlijke problemen met iemand te hebben gekend;

(ii) hoewel verzoeker in dit verband zelf geen vrees aanhaalt, moet worden vastgesteld dat de eis van de moordenaars (FARC) van verzoekers zoon om het dorp te verlaten, waarop verzoeker en zijn gezin ingingen – meer dan dertig jaar na datum – geen actuele vrees inhoudt;

(iii) de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van verzoekers vrouw en stiefdochter werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat niet het minste geloof kon worden gehecht aan hun vluchtrelaas, dat overigens een ander asielrelaas inhield dan verzoeker;

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict, het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico met zich mee op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking, het geweld is voornamelijk doelgericht van aard; in de overige regio's is er geen sprake van een gewapend conflict; het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; er wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart Colombia te hebben verlaten door de verslechterende veiligheidssituatie en het verergeren van de misdaad. Voorts verklaart verzoeker Colombia te hebben verlaten uit vrees voor de moordenaars van zijn zoon, namelijk de guerrillabeweging *Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia–Ejército del Pueblo* (hierna: FARC). Verzoeker verklaart dat de FARC hem en zijn familie hebben opgedragen het dorp te verlaten.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat verzoeker geen persoonlijke problemen aanhaalde maar enkel de algemene veiligheidssituatie aanhaalde, wat geen motief is dat onder de vluchtelingenconventie valt.

Zo overweegt de commissaris-generaal immers op goede gronden als volgt:

“U verklaart Colombia te hebben verlaten omdat de veiligheidssituatie de laatste jaren verslechterde en de misdaad er erger werd. U kende geen persoonlijke problemen met iemand, zo stelde u het zelf expliciet (CGVS, p.3). Het moge duidelijk zijn dat u de status van vluchteling bijgevolg ook niet kan worden toegekend, gezien de algemene veiligheidssituatie geen motief is dat onder de vluchtelingconventie valt. De veiligheidssituatie in uw land van herkomst wordt hieronder besproken, echter mag hieruit blijken dat deze geen internationale bescherming rechtvaardigt.

Hoewel u hieromtrent zelf geen vrees aanhaalt, dient volledigheidshalve te worden gewezen op uw verklaring dat uw zoon werd vermoord in het jaar 1990. Hij was als handelaar actief in Lejanijas en werd er vermoord door de FARC, die hem zouden verdacht hebben van samenwerking met de overheid. De FARC zouden jullie nadien hebben opgedragen om het dorp te verlaten, een eis waarop jullie ingingen (CGVS, p.3 en 4). Het CGVS ziet niet in waarom dit voor u actueel, meer dan dertig jaar na datum, nog problemen zou opleveren. Ook u beaamt dit, u vermoedt zelf dat de moordenaars van uw zoon, hoewel u niet exact weet wie ze waren, niet meer in leven zijn (CGVS, p.4). U haalt daarnaast geen enkel probleem aan dat u in die dertig jaar nog zou gekend hebben met de FARC, wat bevestigt dat u voor hen geen persoonsgerichte vrees dient te koesteren.”

In het verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift eveneens het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van verzoekers vrouw en stiefdochter werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat niet het minste geloof kon worden gehecht aan hun vluchtrelaas. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.5.2. Voor wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer naar Colombia vreest voor zijn leven omwille van de socio-economische en humanitaire situatie waarin hij dreigt terecht te komen, meer bepaald door de extreme armoede, de onmogelijkheid om nog werk te kunnen vinden (onder andere door de coronamaatregelen), zijn hoge leeftijd en zijn gezondheidsproblemen. Hij benadrukt tevens dat de armoede in het dorp Berbeo, waarvan hij afkomstig is, groter is dan in stedelijke gebieden.

De Raad herinnert eraan dat een algemene precaire socio-economische situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de socio-economische en humanitaire situatie in Colombia werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch eerder het gevolg is van economische oorzaken.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Colombia op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn vertrek naar België in Colombia was tewerkgesteld als landbouwer (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ, vraag 12, p. 7) en dat hij voor zijn vertrek bij zijn stiefdochter en haar man woonde (administratief dossier, CGVS, p. 3). Wat betreft verzoekers bewering dat zijn *“dichtste familie”* zich thans nog steeds in België bevindt, dient erop gewezen dat ook in hoofde van verzoekers familieleden een weigeringsbeslissing werd genomen. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen op de DVZ dat hij in Colombia nog drie kinderen heeft, waarvan twee (biologische) kinderen die gevestigd zijn in Bogota (administratief dossier, ‘vragenlijst’ Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 16, p. 9). Dat verzoeker geen beroep kan doen op een familiaal netwerk in Colombia, zoals hij in het verzoekschrift betoogt, kan dan ook niet overtuigen. Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, al dan niet tijdelijk, op zijn familiaal netwerk zou kunnen rekenen, minstens op enige bijstand van deze kant.

In het verzoekschrift merkt verzoeker op dat het voor hem onmogelijk is om nog werk te vinden in Colombia gelet op zijn gezondheidsproblemen (gehoor- en nierproblemen) en hoge leeftijd en hij beargumenteert dat oudere mensen in Colombia in extreem problematische situaties terechtkomen waarbij 72% van de oudere bevolking geen toegang heeft tot adequate gezondheidszorg of gespecialiseerde hulp en hij citeert uit *“Tackling elderly poverty in Colombia”* van The Borgen Project van 3 maart 2021. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel medisch attest voorlegt ter staving

van zijn medische problemen in dit verband. Hoe dan ook dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en hij zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De algemene informatie die wordt geciteerd in het verzoekschrift, kan niet volstaan aangezien deze geen betrekking heeft op verzoekers persoon en niet *in concreto* aantoont dat hij daadwerkelijk geen toegang zal hebben tot adequate gezondheidszorg/gespecialiseerde hulp. Ook de algemene informatie die wordt geciteerd in het verzoekschrift inzake de onmogelijkheid tot het vinden van werk, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en toont niet *in concreto* aan dat hij daadwerkelijk aannemelijk kan maken een reëel risico te lopen. Te meer daar uit de vragenlijst op DVZ niet kan blijken dat verzoeker tot aan zijn vertrek naar België in 2019 niet langer werkzaam was als landbouwer (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 12, p. 7).

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift voorts nog naar de coronamaatregelen en de impact hiervan op de werkloosheid- en armoedecijfers in Colombia en citeert hiertoe uit het artikel "*Algemeen Ambtsbericht Colombia*" van de Rijksoverheid van maart 2022. Hij merkt op dat het feit dat hij onmogelijk zelf in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien, ervoor zorgt dat ook hij dreigt onder de armoedegrens te moeten leven. De Raad onderstreept in dit verband dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*". Het coronavirus dient als een gevaar te worden beschouwd zoals omschreven in voormelde overweging. Er dient echter tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "*a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*" Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij bij terugkeer naar Colombia op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen *decennium* opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd

door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

De confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, als de COI Focussen "République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018 en "Colombia: veiligheidssituatie" van 13 november 2019, van 27 juli 2020 en van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-staatelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel

geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Berbeo dat gelegen is in het departement Boyaca (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 5) doch stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst twee jaar in Granada, in het departement Meta te hebben verbleven (administratief dossier, CGVS, p. 3; ‘verklaring DVZ’, vraag 10).

Voor wat betreft het departement Boyaca kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dit departement niet behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat bijna alle incidenten in de categorie “*violence against civilians*”, “*explosions/remote violence*” en “*battles*” voor de periode januari 2020 tot 22 mei 2021 gering zijn (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 25). Bovendien ligt het aantal gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders, zgn. ‘*violence against civilians*’, zeer laag voor het departement Boyaca. In de periode tussen 1 januari 2020 en 21 mei 2021 zouden slechts twee dodelijke slachtoffers zijn gevallen in het kader van deze ‘*violence against civilians*’ (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 36). Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in het departement Boyaca geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in het departement Meta, dringen volgende vaststellingen zich op. Hoewel de commissaris-generaal, met verwijzing naar de COI Focus van 2 augustus 2021 oordeelt dat er “*een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten [is] dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo*”, blijkt uit diezelfde COI Focus ook dat er in het departement Meta, waar verzoeker voor zijn vertrek uit Colombia heeft verbleven, eveneens sprake is van een gewapend conflict. In de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 24) kan immers worden gelezen dat daar “*battles*” plaatsvinden, waarbij wordt verduidelijkt: “*De geweldsincidenten in de categorie battles vallen uitsluitend binnen de subcategorie armed clashes. Het gaat hier bijna alleen om gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen.*”

De Raad besluit, gelet op deze informatie, voorzichtigheidshalve aan te nemen dat er in het departement Meta wel degelijk sprake is van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Meta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt aldus niet betwist. Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er ook in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, impliceert echter niet *ipso facto* dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26: willekeurig geweld is geweld

dat zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden).

In het departement Meta blijkt dat naast “battles”, ook sprake is van “violence against civilians”, maar dit zijn “gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders”. Van “explosions/remote violence”, met granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven die als nevenschade ook burgerslachtoffers kunnen maken, wordt geen melding gemaakt (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 24-25). Er vielen in Meta 33 dodelijke slachtoffers in de periode van 1 januari 2020 en 21 mei 2021 (*ibid.*, p. 36).

Rekening houdend met de aard en de schaal van het geweld, zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, is de Raad van oordeel dat er in het departement Meta heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35).

Het zijn eerder de departementen Cauca, Antioquia, Nariño, Norte de Santander en Valle de Cauca die, in vergelijking met Meta, het meeste dodelijke geweld kennen (p. 35-36).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is dezelfde informatie, ligt minstens in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund. Dat de COI louter informatie zou aanhalen uit 2016 kan bovendien niet gevolgd worden, vermits de commissaris-generaal terdege de COI Focus van 2 augustus 2021 in rekening nam bij zijn beoordeling van de veiligheidssituatie in Colombia. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog oppert dat de coronacrisis op het geweld in Colombia een sterke invloed heeft dat heeft geleid tot een herconfiguratie en dat het aantal moorden is gestegen, dient te worden herhaald dat de coronacrisis onmogelijk aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien de bedreiging niet uitgaat van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (zie HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35 en 36).

Bijgevolg rijst de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Meta voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Meta een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in zijn hoofd het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Tevens blijken uit het rechtsplegingsdossier geen elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, *in casu* het departement Boyaca, dan wel zijn laatste verblijfplaats, *in casu* het departement Meta in Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-

generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. Verzoeker stelt ter zitting dat de repliek van de verwerende partij op het verzoekschrift uit de debatten geweerd moet worden gezien de procedure schriftelijk is en deze repliek niet in een aanvullende nota werd opgenomen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de Raad geen gebruik heeft gemaakt van wat de verwerende partij ter zitting heeft gepleit, maar op eigen gronden tot bovenstaande vaststellingen is gekomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET